

ஓவியம்: ஆர். வரதராஜன்

கசடதபற ஜூலை 1972 30 காசு 22

பார்வை*

எழுத்து என்ற இலக்கியப் பத்திரிகையை 1959 லிருந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாக நடத்திய சி. சு. செல்லப்பா, 'பார்வை' என்ற புத்தக முயற்சியை இந்த மே மாதத்திலிருந்து ஆரம்பித்திருக்கிறார். மாதம் ஒரு புத்தகமாக 'பார்வை' வெளிவரும். முதல் புத்தகத்தில் 'புதுத்தொனி நாவல்கள்' என்ற தலைப்பில் செல்லப்பா எழுதியுள்ள கட்டுரையில் அசோக மித்திரனின் 'கரைந்த நிழல்கள்', சா. கந்த சாமியின் 'சாயாவனம்' இந்திரா பார்த்தசாரதி யின் 'தந்திர பூமி' ஆகிய நாவல்களை விமர்சித் துள்ளார். சர்ச்சைக்குரிய விஷயங்களைத் தவிர்க்க முடியாத ஒரு எழுத்துருவம்தான் விமர்சனக் கட்டுரை. புத்தகம் என்று நிர்ண யித்துக் கொண்ட அளவில், இக்கட்டுரை ஏதும் பிரச்னைகளைக் கிளப்புமானால், 'பார்வை' மேற்கொண்டு அவற்றைக் கவனிக்குமா? அப்படிக் கவனித்தால் மாதா மாதம் ஏற்படும் விஷயத் தொடர்ச்சி 'பார்வை'யைப் பத்திரிகை யாகவே நிர்ணயிக்கும்.

அது சரி, 'இலக்கிய விமர்சன குரல்' என்ற விளம்பரத்தோடு 'எழுத்'தை நடத்தி, தமிழில் மதிப்புரை எழுதும் மரபுகளை மாற்றி, காரசாரமான இலக்கியக் கட்டுரைகளையும் அப் பத்திரிகையில் பிரசுரித்த செல்லப்பாவுக்கு திடீரென்று என்ன ஆகிப்போய் அவர் ந. சிதம்பர சுப்ரமண்யன் எழுதிய 'அத் தைக்கு முடியவில்லை' என்ற கதையை தமது 'பார்வை'யில் பிரசுரித்திருக்கிறார்? 'எழுத்து வின் மறுபிறப்பு' என்று ஆசிரியர் பக்கத்தில் 'பார்வை'யை அவர் குறிப்பிடுவதால் இப்படிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். 'கரைந்த நிழல்கள்' பற்றி 'ரிபோர்ட்டேஜ்', 'டாகுமென்டேஷன்' என்றும், அதில் 'சூசனைக்கு இடம் இல்லை' என்றும் அதில் விஷயங்கள் 'படிககு ஏதுவாக.. மேம்பாடு' பெறவில்லை என்றும், அதை வெறும் வாழ்க்கைச் சித்திரம், அதனால் நாவ லாகாது என்றும் கரூராகப் பேசும் செல்லப்பா வினல் தம்முடைய கடையில் போட்டிருக்கிற ந. சி. சு. தயாரிப்பில் இக்குறைகளைக் காண முடியவில்லையா? அவரே மதிப்புகளையும் அளவுகளையும் வெளியிட்டுச் சொல்லும்போது அவரிடமிருந்தே அவற்றின் செயல்முறை களும் எதிர் பார்க்கப்படும் என்பது இயற்கை. ந. சி. சு. கதை சம்பாஷணை வடிவில் அமைந் திருக்கிறது என்பதால் அது 'டாகுமென்டே ஷன்' என்ற நிர்ணயிப்பிலிருந்து தப்பித்து விட முடியாது. சினிமா விமர்சனங்களையும் சம்பாஷணை வடிவில் தரும் பத்திரிகைகள் இருக்கின்றன. பாத்திரங்களை அறிமுகப் படுத்தவென்றே விரயமாக்கப்படும் சம்பா ஷணை வரிகள் இக்கதையின் சம்பாஷணைத் தன்மையையும் கெடுக்கின்றன.

ஆசிரிய வரிகளையே சம்பாஷணையாக்கி எழுதிய வகையாக உள்ள இடங்களில் பாததிரத்தின் தனித் தன்மை போய் ஆசிரியரே பாத்திரங்கள் மூலம் வம்பளக்கிற பாணியாக இருக்கிறது. சரி, சரி, கதைதான் என்ன? அத்தைக்கு அப்படி என்னதான் முடியவில்லை? வயசாகி விட்டது. கோபதாபங்களையோ, வார்த்தை களையோ கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை அதோடு உடம்புக்கு வந்துவிட்டது. படுத்தபடுக்கை. எவனோ வருகிறான். இவன் உறவினன் என் பதற்கு மேல் ஒரு பாத்திரமாக உருப்பெருமல், ஆனால கதாசிரியரின் வாயாக மட்டும் உருப் பெறுகிறவன். மேலும் மேலும் வாய்கள். இந்த வாய்கள் சேர்ந்து அத்தையைப்பற்றிப் பேசிக் கொள்கிறபோது அவளுடைய பாத் திரம்தான் சிறுகதை என்ற இலக்கிய உருப் படிக்கு சமாதானமாக எழுகிறதா? அவளுக்கு கோபதாபம் எல்லாம ஒரு இடம்,நேரம் பார்க் காமல் வருகிறது எனற கூற்றுக்கள்தான் அவள் பாத்திரத்தை சமைக்கவேண்டும். இது 'டாகுமென்டேஷன்', வாழ்க்கைச் சித்திரம் என்பதை மீறி, 'படிக்க ஏதுவாக...மேம்பாடு' பெறவில்லை. ஒரு கவித் தன்மையோ, 'சூசக உணர்த்தலோ' இல்லை. தமது உரை நடை யில் இலக்கியத் தன்மையையே சாதிக்கத் திராணியற்ற ஒரு நடுத்தர (mediocre) எழுத் தாளர் இந்த ந. சிதம்பர சுப்ரமணியன். 'பார்வை' ஆசிரியருக்கு இவர் முதல்தர சிறு கதாசிரியர் பத்துப்பேரில் ஒருவராம். இன்னும் ஒன்பதுபேர் இவரைப்போலவே எழுத வென்று இருக்கிறார்களா? தொந்திரவுதான். கொஞ்சம் பொறுங்கள், அத்தைக்கு ஏதோ கொஞ்சம் 'முடிகிறது'. என்ன இருந்தாலும் வயசாகி விட்டதால் உபயோகமில்லை என்று

---

* பார்வை, எழுத்து பிரசுரம், 19—A. பிள்ளையார் கோவில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி சென்னை-5, விலை ரூ-ஒன்று, 12 புத்தகங்கள் கொண்ட ஒரு தொகுதி ரூ—10.00, 36 புத்த கங்கள் கொண்ட மூன்று தொகுதிகள் ரூ. 25-00.]

சொல்லிவிடலாமா? ஏதோ தன்னை சீந்துவாரில்லை என்ற மனக்குறையில்தான் இந்த கோபங்கள். அத்தையிடம் இந்த நிலையில் கூட சில 'ஒஸ்தி'யான அம்சங்கள் இருக்கின்றன. ரத்தபாசம், அது இது என்று... (ஆகையால் பிள்ளைகளே, வயதானதைக் குழி வெட்டிப் புதைத்து விடாதீர்கள்) ஷேக்ஸ்பியரை இதுவரை படிக்காதவர்களை அவர் பக்கமே போகாமல் அடிக்கவென்று தேர்ந்தெடுத்தது போன்ற அவரது மகா மட்டமான (அதாவது வயது போனால் பற்கள் முதலியன இராது என்று அவர் சொல்லும்) மேற்கோளை ந. சி. சு. கதையின் மகாவாக்கியமாகக் கொண்டு கதைக்கு 'கிளைமாக்ஸ்' கொடுத்திருக்கிறார்.

சி. மணி, தி. சோ. வேணுகோபாலன், வ. ம. ஹாலாஸ்யம். லாங்ஸ்டன் ஹியூஸ் (மொழி பெயர்ப்பு) ஆகியோரின் கவிதைகள் உள்ளன. பரிசோதனைக் கவிதை முயற்சிக்கு செல்லப்பா தொடர்ந்து இடம் தருகிறார் என்பதற்கு மேல் ஏதும் இவைபற்றிச் சொல்வதற்கில்லை. இக் கவிதைகளில் உள்ள குறைநிறைகள் இன்று யாப்புமீறிய கவிதைகளைப் பிரசுரிக்கும் தீபம், கணையாழி, கசடதபற ஆகியவற்றில் வரும் கவிதைகளிலும் உள்ளன. ஆனால் செல்லப்பாவும், இவ்விதழ் 'பார்வை'யில் கவிதைகளைப்பற்றி எழுதியுள்ள சி கனக சபாபதியும் யாப்பு மீறிய கவிதைகளுக்கு 'தற்காலக் கவிதை' என்று ஏன் பெயர் வைத்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. எதிர்காலத்தில் இப் பெயர் இப்போது எழுதப்பட்டுள்ள கவிதைகளைக் குறிக்காமல் போய்விடுமே! சி. கனகசபாபதி திரும்பத்திரும்ப செவிடன் காதுக்கென்று சங்கைத் திருப்பி வைத்து ஊதுகிறார். பண்டிதர்களுக்கு, அகத்தியம் கிடைத்தால் தொல்காப்பியத்தையே toilet paper ஆக உபயோகிக்கக்கூடிய பண்டிதர்களுக்கு, யாப்பை மீறிய கவிதையா காதில் விழும்? சிலவேளை கனகசபாபதிக்கே ஏதும் புதுப்பண்டித நோக்கு இருக்கலாம். அவரது சட்டுரையும் பண்டிதபாணியில்தான் தொனிக்கிறது. சிலவேளை ஏதும் பல்கலைக் கழகத் தேவை இவருக்கு இருக்கலாம்.

கிழத்தை (சாகுமுன்) புதைத்துவிடாதே என்ற 'படிப்பினை' உள்ள ந. சி. சு. கதையோடு, ராஜமையர் கட்டுரை ஒன்றையும் செல்லப்பா பிரசுரித்துள்ளார். பொருத்தம் தான்! இந்திய தத்துவ உலகில் புத்தர், சங்கரர் போன்றோரைத்தான் மேதைகள் என்று கேள்விப்படுகிறோம். முதல் நாவல் எழுதிய, அதுவும் அதன் முன்பாதியை மட்டுமே உருப்படியாக எழுதிய ராஜமையரை 'பார்வை'யில் வெளியாகியுள்ளது போன்ற கட்டுரைகளுக்காக மேதை என்று செல்லப்பா சொலவது விசேதைமாக இருக்கிறது. தலைப்பகுதி (நாகரீகம்) இதயப் பகுதி (மதம்) என்று மனிதனைக் கூறுபோட்டு, முன்னதுக்குரிய விஞ்ஞானமும் பின்னதுக்குரிய நம்பிக்கையும் ஒன்றுக்கொன்று துணைவனாக இருக்கவேண்டும் என்று கூறுவதில் என்ன மேதை வெளிப்பட்டு விட்டது? உயர்நிலைப்பள்ளிக் கட்டுரைத் தோரணையில்தான் இருக்கிறது "நாகரீகமும் வேதாந்தமும்." Rambles in Vedanta என்ற பெரிய தொகுப்பு நூலின் ஆசிரியரும் சுவாமி விவேகானந்தா காலத்தவருமான ராஜமையர் அந்நூலில் எழுதியுள்ள உருப்படியான சில பகுதிகள் The Glory of Suicide என்ற கட்டுரையில்தான் உள்ளன. அந்த நூலின் பெரிய அளவுக்கு இந்தச் சிறு பகுதிகூட சமாதானமாகாது. ஏதோ அவர் அக்காலத்தில் தமது பத்திரிகைத் தேவைக்காக எழுதிய வற்றை இப்போது நம் தலையில் கட்டுவானேன்?

அன்பு உள்ள மனிதனின் புத்தி தெளிவாகவே இருக்கும் ஆனால் அபத்தமாக உணர்ச்சி வசப்படுபவன் உண்மையில் புத்தியின் மூலம் உணர்ச்சிக்கு அளவு மீறிய சமாதானத்தைக் கொடுப்பவன். புத்தியும் இதயமும் சேரவேண்டும் என ராஜமையர் குறிப்பிடும்போது இந்த அர்த்தம் எழ ஏது உண்டு. புத்தி தனியே இயங்குவது விஞ்ஞானத் துறையில் அத்தியாவசியம். லாபரட்டரியில் இதயத்துக்கு இடம் இல்லை. புற உலகின் கருவிகளையும் புறப்பார்வைகளையும் கணிப்புகளையுமே புத்திவசப்பட்ட விஞ்ஞானம் மேற்கொள்ளும். பரிசோதனையின் புறவுலகப் பிரத்தியட்சம்தான் விஞ்ஞானத்துக்கு ஆதாரம். மனித மூளையும் அதன் இயக்கமும் கூட இத்துறையின் பார்வையில் புறவுலகு தான். இதன் விளைவான மனப்பான்மை அக உலகை மூட நம்பிக்கை என்ற வகையில் சேர்க்கவே செய்யும். ஆனால், ஆழ்ந்த தியானத்தின் மூலம் எண்ணங்களும் ஆசைகளும் எதனால் பிறக்கின்றன, 'நான்' எனற பிரக்ஞை என்பது என்ன? என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு பதிலையோ முடிவையோ அகப் பிரத்தியட்சமாகக் காண்பவனுக்கு புறவுலகின் தன்மைகளே மாறுதலடையும்.

விஞ்ஞானத்துக்கும், மதத்துக்கும் இடையே உள்ள இந்த பிடுங்கல் அடிப்படையானது. இது தீருமா தீராதா என்பதை இவ்விரு துறைகளின் நிபுணர்களினாலேயே சொல்லமுடியாதிருக்கும் போது இவ்விரு துறைகளும் ஒன்றுக்கொன்று துணையாக இருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார் ராஜமையர். இவற்றின் சேர்க்கை முறையைச் சொல்லவில்லை. தியானம் செய்துகொண்டே அணு ஆராய்ச்சி செய்யச் சொல்கிறாரா? அலலது வெறுமனே ஜி. டி. நாயுடுவும், ஜிட்டு

விரைவில் வெளிவர இருக்கிறது

இன்னும் சில நாட்கள்

அசோகமித்திரனின் குறுநாவல்,

சிறுகதைகள் அடங்கிய புதிய தொகுப்பு

விலை: ரூபாய் நான்கு

அசோகமித்திரன்

4. தாமோதர ரெட்டித் தெரு,

சென்னை—17.

கிருஷ்ணமூர்த்தியும் சந்தித்துக் கைகுலுக்கிக் கொண்டால் போதுமா?

விஞ்ஞானத்தின் பிரத்தியட்ச சாதனைகளில் மயங்கிய ஒரு சாமானிய மனிதனை நோக்கித்தான் ராஜமையர் பேசுகிறார் என அறியும்போது ஏமாந்து விடுகிறோம், 'ஓகோ கதா காலட்சேபமா?' என்று. உண்மையில் பெரிய விஞ்ஞானிகளில் முக்கியமான சிலர் ஆன்மிக வாதிகளாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்ற லெவலில் நின்று பார்த்தால் விஞ்ஞான நாகரீகத்தை அங்கீகரிப்பவன் மதத்தை நிராகரிக்கிறான் என்று ராஜமையர் எழுப்பும் பிரச்னை பாமரத்தனமானது. 'கல்கி'யின் காமகோடி பீடாதிபதி கலர்பக்கக் கட்டுரைக்கு உரியது. 'எழுத்'தின் மறுபிறப்பான 'பார்வை'க்கு அல்ல. பார்க்கப்போனால் விஞ்ஞான சாதனையில் மயங்கிய நவீன பாமரனிடம் "கொஞ்சம் ஆன்மிகமும் சேர்த்துக் கொள்" எனக் கூறும் ராஜமையர் ஒரு சமூகச்சீர்மையை முன் வைத்தே பேசுகிறார். மதத்தின் விளைவான சமூகத்தின் போலித் தன்மைகளும் கோணல்களும் விஞ்ஞானத்தின் பயங்கர விளைவுகளைப் போலவே துருத்தலாக நிற்கின்றன என்பதையோ, மனிதனின் விடுதலைக்கும், ஏன், உலக நிம்மதிக்குமே அத்தியாவசியமான பேரன்புக்கே தடைகளாக உள்ளன என்பதையோ காணத்தக்க பக்குவம் ராஜமையரிடம் இல்லை என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. விஞ்ஞான உணர்வின் மூலமே அகண்டத்தின் அளவின்மையை மனிதன் உணர முடியும் என்பது எந்த ஒருவான சாஸ்திர, பௌதிக நூலையும் படிப்பதன் அனுபவத்தில் உண்டு.

விஞ்ஞானத்தின் இந்த அம்சத்தைக் கூறாமல் ராஜமையர் போதிக்கும் மத நம்பிக்கையே மனிதரை மனிதர் தங்கள் நம்பிக்கைகளின் கீழ் பிரித்து போர்களை மூட்டியிருக்கிறது. சமீபத்திய இஸ்ரேல் அராபிய யுத்தம் வரை மத நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் மனிதன் ரத்தம் சிந்தியிருக்கிறான் என சரித்திரம் சொல்கிறது. அது மட்டுமல்ல, விஞ்ஞான வளர்ச்சியினால் கிடைக்கும் பயங்கர ஆயுதங்களை இந்த நம்பிக்கைகள் பயன்படுத்துகின்றன. இதனால் உலக அழிவுக்கு விஞ்ஞான நாகரீகம் பழியேற்கிறது! என்ன அபத்தம்! இந்த அளவுக்குப் போய்ச் சிந்திக்கவில்லை செல்லப்பாவின் மேதை ராஜமையர்.

உண்மையான மத உணர்வு, பேரன்புக்குத் தடையாக உள்ளவை மதங்களாக இருந்தாலும் அவை யாவற்றையும் துறக்கும்போது தான பிறக்கும். இத்துறவை புத்தர், யேசு, ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றவர்களிடம் அவர்கள் மனிதகுலத்துக்கு விடுத்துள்ள செய்திகள் மூலம் அறிகிறோம். புத்தர் தமது காலத்திய இந்திய மதங்களையும், யேசு தமது காலத்திய மித்திராயிடிஸம், ஜூடாயிஸம் என்பவற்றையும், ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி இன்றைய சகல மத நம்பிக்கைகளையும் துறந்தவர்கள். துறவு என்பது இந்த லெவலில் தான் அர்த்தபுஷ்டி உள்ளது. 'உலகைத் துறப்பது' என்பது போலித் துறவு இந்த லெவலில் விஞ்ஞான நாகரீகம் மதத்துக்கு விரோதியுமல்ல நண்பனும் அல்ல.

ந. சி. சு. வின் அம்மாமிக் கதை, பல்கலைக் கழகத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யும் கனக சபாபதியின் பண்டிதக கட்டுரை, ராஜமையரின் மதப் பிரசாரம், கண்துடைப்புக்குச் சில கவிதைகள்: இதுதான் 'பார்வை'. செல்லப்பாவின் ஒரு தலைப்பட்சமான பழமை வாதம் இங்கே பிரம்மாண்டமாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது. தமது கதைகளிலேயே குழிதோண்டிப் புதைக்கப்பட்டவற்றைக் கிண்டி எடுத்து வைத்து அழகு பார்க்கும் செல்லப்பாவுக்கு கலையுலகின் நிர்த்தாட்சண்யமான இயற்கை புரியவில்லை.

கலைத்தன்மை என்பது சத்தியத்தின் சாயல். தனது பிரபஞ்சத்தைத் தானாகவே தாங்கிக்கொள்ளக் கூடியது. அதற்குச் சமூக மதிப்புகளின் உடந்தை வேண்டியதில்லை. சமூக மதிப்பினால் கலை தாங்கப்படுமானால் அதன் வாழ்வு அந்த மதிப்புகளின் வயதளவு தான். கலைத்தன்மையின் உண்மையான உடந்தை மனித இயல்பின் அடிப்படையை உணரத்தக்க கலைஞனின தீட்சண்யம்தான். இத் தீட்சண்யம பெரும்பாலும சமூக மதிப்புகளுக்கு ஆபத்தையே விளைவித்துள்ளது. அதனால்தான் உண்மையான கலைஞர்களைக் கண்டு சமூகம் அஞ்சுகிறது, செல்லப்பாவும் அஞ்சுகிறாரா என்னவோ.

டி.எ. சீவராம்.

நீர்மை

ந. முத்துசாமி

மூத்த உள்ளூர்க்காரர்களையும் எப்போது அறிமுகமானார்கள் என நினைவுகொள்ள முடிவதில்லை. ஒருவன் தன் தாயையும் முதல் அறிமுகம் எப்போதென்ற பிரக்ஞையின்றிப் போகிறான் ஆனால், அவள் எனக்குச் சாலைக் குளத்திலிருந்துதான் அறிமுகமாயிருக்க வேண்டுமென நிச்சயமாக இருந்தாள். எல்லாவற்றிலும் ஆச்சரியம் கொள்ளும் குழந்தைக்கு குளிக்கிறவள் என்று விநோதமற்றுப் போகாமல் அவள் நடுக்குளத்தில் தனித்துத் தென்பட்டிருப்பாள். நரைத்த பனங்காயைப் போல அவள் தலைமிதந்து அலைந்து அவளென்று தெரிய இருந்திருக்கும.

அவள் தன் பத்தாவது வயதில் வீணானவள். இறக்கும்போது அவளுக்கு வயது தொண்ணூறுக்கு மேல். அப்போது எனக்குப் பதினைந்து வயது. அவளை அறியாத ஒரு தலைமுறை பிறந்து முழுப் பிராயத்திற்கு வந்து விட்டது. இப்போது அவளைப் பார்க்காத நாள் நினைவிலில்லாமல் தினம் பார்த்து வந்திருப்பதாகவே தோன்றுகிறது.

தெரு தோன்றிய நாளிலிருந்து வண்டி அறைத்த புழுதியைக் காலால் உழுது விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது அவள் கரையேறிக் கிழவியாக வரும் தோற்றம் முகத்தைக் குளத்தில் மிதக்கவிட்டு வந்தது போலிருக்கிறது. அது நீருக்குள் கற்பித்திருந்த உடம்புக்கு இணங்காத எல்லோருக்குமான நார்மடிப்புடவையின் தோற்றம்.

சில வருஷங்கள் கழித்து என் தம்பியும் என்னுடன் விளையாட்டில் கலந்து கொண்டான். அடுப்பங்கரை தயிர் கடையும் தூணில் முடிந்திருக்கும் மத்து இழுக்கும் கயிற்றை நாங்கள் அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் விளையாட அவிழ்த்துக்கொண்டு வந்துவிடுவோம். அது நாள்பட்டு, இழுபட்டு, வெண்ணைக் கைபட்டு, திரித்தது என்பதைவிட, பயிரானது என்று இருக்கும். அதை இவன் கழுத்தில் போட்டு அக்குளுக்கடியில் முதுகுப்புறம் மடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு அவனை வண்டி மாடாக ஓட்டுவது எங்கள் விளையாட்டு. அவன் எட்டுக் குளம்புப் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஓடுவான். முடிவில் மாடாகிக் களைத்துப் போவான். எனச்குக் கூடுதலாகச் சவாரிச்சுகம் கிடைத்திருக்கும்.

அவள் என்னைக் 'கண்டாமணி' என்பாள். நாங்கள் கால்சட்டை போடாமல் ஓடுவோம். எனக்கு இயற்கையாகவே கொஞ்சம் பெரிதாகத் தொங்கிற்று. வெகுநாள் கழித்து அறுவை சிகிச்சைக்குப் பிறகுதான் பருவ இயல்புக்குச் சுருங்கிற்று. இதே சொல்லை, வாக்கியமாக்காமல், ஓடும்போது அவளைச் சந்திப்பது ஒத்துக்கொண்டபோதெல்லாம் சொல்லி வந்தாள். அப்போது அவள் சந்தோஷப்பட்டிருப்பாள், சிரித்துக்கூட இருக்கலாம். ஓடி மேலக் கோடித்திருப்பத்தில், அவள் கவனமின்றி சொல் காதில் விழுகிறது. சிரிப்பு அவளிடம் பொருந்த முடியாமல் வேறு எம்முகத்திலோ போய் ஒட்டிக்கொள்கிறது.

சிறுகச் சிறுத மாறிவந்த அவள் முகத் தோற்றத்தை ஊர்காண முடியாமல் போய் விட்டது. நினைவில் இருப்பது எந்த வயதின் சாயலென்றும் தெரியவில்லை. பிறர் நினைவில் எந்தச் சாயலில் இருக்கிறாள் என்பதை எப்படி ஒத்துப் பார்ப்பது? அவள் பொதுவில் பெயராக மிஞ்ச ஆரம்பித்து விட்டாள்.

நாங்கள் கால் சட்டை போட ஆரம்பித்த பிறகு கண்டாமணி என்று சொல்வதை நிறுத்திவிட்டாள். அதற்குப் பிறகு அவளோடு பேசியதில்லை. சில வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஒருமுறை என்னை வேறு யாரோவாக நினைத்துப் பேசினாள்.

எனக்கு வினவு தெரிந்தபோது அவள் பலருக்கும் ஆச்சரியமற்றவளாக மாறியிருந்தாள். என் வயதுக் குழந்தைகளும் எங்களுக்குள் விநோதமாக உணர்ந்து பேசிக்கொண்டதில்லை. அவர்கள் தங்கள் வீடுகளில் ஆச்சரியப் பட்டிருக்கலாம். பெரியவர்களைப் பார்த்து விநோதமில்லையென்றும் மறத்திருக்கலாம். சாதாரணமானவற்றில் அநேக விநோதங்களைக் கண்டு நாங்கள் கூட்டாக ஆச்சரியப் பட்டிருக்கிறோம்.

அவளைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள நான் எங்கள் அப்பாவிடம் தினம் நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தேன். பிறகு எனக்கு அலுத்து விட்டது. அவருக்கு அவளுடைய இளமையைப் பற்றிய கதை என்னைவிட அதிகம் தெரியவில்லை. அவள் அவருக்கும் சாலைக் குளத்தில்தான் அறிமுகமானாள். அவருக்கு

அவள் தலை மிதந்து கருப்புப் பனங்காயாகத் தோன்றியிருக்கவேண்டும்.

எங்கள் கிழப்பாட்டி மட்டும் பேரனிடம் காட்டும் தனி அபிமானத்துடன் பழமை தோன்ற அவள் கதையைச் சொல்லுவாள். அவள் வயதில், குழந்தைகளுக்குத் தேவையில்லாதவை என நினைப்பவைகளை ஒதுக்கி விடுவாள். இதனால் அவள் கதைகள் சில விநோத குணங்களை இழந்திருக்கலாம். ஆனால், குழந்தை ஆர்வத்தில் புதுத் தகவல்களின் விநோதங்களுடன் அவள் கதை இருந்திருக்கிறது. நிலா உள்ள முன்னிரவுகளில் நாங்கள் தெருவில் கூட்டமாக விளையாடிக் கொண்டிருப்போம். பாட்டி ராஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்டு காற்றாட திண்ணைக்கு வருவாள். அவளைக் கண்டதும் விளையாட்டு ஆர்வம் குன்றிவிடும். கதை கேட்கத் திண்ணைக்கு ஓடிவருவோம். கால்களை நீட்டி முழங்கால்களைத் தடவி விட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பாள் பாட்டி. பாட்டியுள்ள ஒவ்வொரு பேரன்களும் இவ்விதம் திண்ணைக்கு ஓடிவிட, விளையாட்டு முடிவுக்கு வந்துவிடும். அவள் தொடையில் தலைவைத்துப் பக்கத்துக் கொருவராகப் படுத்து கதைகேட்க ஆரம்பிப்போம். பாட்டி சொல்லும் கதை பகல்போல் இருட்டை நீக்கித் தெரியப்படுத்த முடியாத நிலா வெளிச்சம்போலவே இருக்கும். கதையைத் தவிர்க்க நினைக்கும் அவள் குதற்கங்களாலும், ஆரம்பிக்கும் ஆயத்தங்களாலும், குழந்தை அறிவுக்கு எட்டாதவைகளாலும் கதையில் ஆர்வம் கூடுதலாகும். பாட்டியின் மேல் அனுதாபமும் அபிமானமும் உண்டாகும்.

'நான்பொறந்த கதையேச் சொல்லவா? வாழ்ந்தகதையேச் சொல்லவா? வாழ்ந்து அறுத்த கதையேச் சொல்லவா?' என்று ஆரம்பித்து தன்னையும் சேர்த்து தன் கண்ணால் பார்த்த மனிதர்களின் மூன்று தலைமுறைக் கதைகளைச் சொல்லி விடுவாள் பாட்டி. முந்தின தலைமுறையைப் பற்றி கேட்டவைக்களும் நடுவில் விளக்கக் குட்டிக் கதைகளாக வரும்.

எங்கள் பாட்டி உள்ளூரிலேயே வாக்கப்பட்டு ஊர்க்கண் முன் வாழ்ந்து கிழவியானவள்.

அவளுக்கும் புஞ்சை தான் பிறந்த வீடு. அவளும் புகுந்த ஊரில் வாழ்ந்த அனுபவம் இல்லாமல் பிறந்த வீட்டிலேயே வயதாகிக் கிழவியானவள். எங்கள் பாட்டிக்கும் அவளுக்கும் சமவயது. ஆனால், அவள் வீணானவுடன் பாட்டிக்கு அவளுடன் தொடர்பு விட்டுப் போயிற்று. கணவனின் அந்திமக் கிரியைகளுக்கு அப்பாவுடன் போயிருந்துவிட்டு காரியங்களை முடித்துக்கொண்டு வந்தவள் தான். அவ்வயதில் ஒரு ஆயுட்காலம் அவ்வூரில் வாழ்ந்தவளென்ற அதிர்ச்சியுடன் திரும்பயவள் போலும். பிறகு அவள் வெளியில் வரவேயில்லை. ஜனன மரணங்களைச் செய்தியாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருந்தாள். இப்படி முப்பது வருஷங்கள் உள்ளிருந்து விட்டு தன் நாற்பதாவது வயதில் அவளா இவளென வெளியில் வந்தாள். ஊர் அவளுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட பெயர்களின் நிஜத தோற்றங்களால் நிறைந்திருந்தது. அவளால் யாரையும் அடையாளங் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. பிறர் அவளை நிஜமாகக் கண்டார்கள். அவள் ஒருவளானதால் அறிமுகம் சுலபம்போல் ஆயிற்று. அவள் செய்தி கேட்ட நாளின் கற்பனைத் தோற்றங்கள் தங்க இருந்து விட்டாள். அவற்றுள் ஒற்றுமை காண முடியாமல் வெளி உலகம் வயதடைந்து புஞ்சை அன்னியக் குடியேற்றத்திற்கு ஆளானது போலாயிற்று.

அவள் வெளியில் வந்ததும் தவிர்க்க முடியாமல் நேர்ந்ததுதான். அவளுடைய தந்தை இறந்த தினத்தன்று அவள் வெளியில் வந்தாள். பிரேதம் எடுத்துக்கொண்டு போன பிறகு கூட்டத்திலிருந்து மிரண்டு பயந்து அழுது ஓடிப்போய்ச்சாலைக் குளத்தில் விழுந்தாள். அவளைக் கரையேற்றி காவிரிக் கரைக்குக் கொண்டு போக பெரும்பாடு பட்டார்களாம். தூக்கிக்கொண்டு போவதாகவே காண இருந்ததாம். அவளை அணைத்து அழைத்துப் போனவர்களில் எங்கள் பாட்டி ஒருத்தி. துக்கத்தினால் அன்றி தொடு உணர்ச்சிக்கே அஞ்சிவயளாகப் பாட்டியை அடையாளம் காணாதவளாக மிரண்டு பார்த்திருக்கிறாள் அவள். அவள் கையில் புல் வாங்கிக்கொண்டு தயாதிகளுள் ஒருவன் அவள் தகப்பனுக்கு நெருப்பு போட்டான். இத்துடன் அவளுக்கு நெருக்கமாய் அறிமுகமான ஒரு பிரஜையையும் புஞ்சை இழந்தது.

"நம்மாத்துக்குக் கெழக்கே அவபோய்ப் பாத்திருக்கியோ?'' என்று பாட்டி ஒரு கதை நாளில் கேட்டாள். உதடுகளை மடித்து ஈரப் படுத்திக் கொண்டாள் பாட்டி. இப்படி அவளுக்குப் பழக்கமாகியிருந்தது.

கால்கடுக்க அவளைத் தெருவில் பலமுறை நடத்திப் பார்க்கவேண்டியிருந்தது எனக்கு. பாட்டியின் மந்திரத்தில் அவள் கட்டுண்டவள் போலத் தோன்றினாள்.

"இல்லை"

பாட்டியின் உதடுகளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இந்த உதடுகளில்தான்

கற்பனைகள் எல்லாம் இருப்பதாகத் தோன் றிற்று.

எங்கள் வீட்டிற்குக் கீழ்க் கையில் தெருவை இரண்டாகத் தடுத்து குறுக்கே மண் சுவர் ஒன்று தடையாக எழும்பியிருந்தது அது முப் பத்தைந்து நாற்பது வருஷங்களாக மழையில் கரைந்துக் குட்டிச்சுவராக நின்றது. கீழே நாய்க்கடுகு முளைத்து கொடிப்பூண்டுகள் அடர்ந்திருந்தன. குழந்தைகள் கழுதை மேல் எறிந்த கற்கள் சிதறிக் கிடந்தன. கிழக்கே விளையாடிவிட்டு நேரங்கழித்து வீடு திரும்பும்போது குட்டிச்சுவரில் மோதிக் கொண்டு விடுவேனென்றுத் தயங்கித் தயங்கி கடந்து வரவேண்டியிருக்கும். இருளில் வழி யைத் தடவி வரும்போது உயர்ந்து வளர்ந்த செடிகள் குத்திவிடுமென்ற பயத்தில் இமை கள் நடுங்கும். நான் பட்ட காயங்களில் பல அங்கு தடுக்கி விழுந்து ஏற்பட்டவை.

தினமும் ஒருமுறையாவது அவளைச் சந் திக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு எங்கள் வீட்டிலேயே இருந்தது. பால், தயிர் வாங்குவதற்கு அவள் வருவாள். ஒரு தேவையில் இது அவளுக்குப் பழக்கமாகியிருந்தது. தினமும் அம்மா தயிர் கடைந்து கொண்டிருக்கும் போதே வருவாள். நான் அம்மாவின் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து மோரில் மத்து துள்ளுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். இடை, இடையில் அம் மாவுக்கு அடுப்பில் வேலை இருக்கும். காலை யில் கறந்த பால் பொறை ஊற்ற வரட்டி வைத்து கணப்புபோல் எரியும அடுப்பில் காய்ந்து கொண்டிருக்கும். தூசி தட்டிய வரட்டியாலேயே பாலை மூடியிருப்பாள். அதிகம் எரியும் போது பாலில் ஆடை கெடா மலிருக்க அடுப்பைத் தணிக்கவும், அணையும் போது வரட்டியைத் திணிததுத் தூண்டவும் மத்தைக் கட்சட்டியில் சாத்தி வைத்துவிட்டு எழுந்து போவாள் அம்மா.

கயிறு ஓடித் தேய்ந்த மத்தின் பள்ளங் களில் கயிற்றைப் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டும் எனக்கு. அம்மாவைப்போல், மத்து மோரின் மேலே மிதந்து சிலுப்பாமலும் அமிழ்ந்து கச்சட்டியின் அடியில் இடிக்காமலும் கயிற்றின் மேல் கயிறு ஏறிக் கொள்ளாமலும் கடையும் வித்தையைச் செய்து பார்க்க வேண்டும். என்னை அறைந்து விலக்க அம்மா திரும்பி வருவாள். அந்தத் தூணடி யிலேயே நான் சண்டியாக உடகார்ந்து கொண்டிருப்பேன். உடம்பை வளைத்து அம் மாவின் அடியை வாங்கிக் கொள்வேன.

அம்மாவுக்கோ தயிர் கடைந்துவிட்டுக் குளிக்கப் போகவேண்டும். சமையலுக்கு ஆரம் பிக்க வேண்டும். நேரமானல் 'ஒருவேளைப் பிண்டத்துக்கு தவங்கிடக்க வேண்டியிருக்கு இந்த வீட்டிலே' என்பாள் பாட்டி. அவசர அவசரமாகத் தயிர் கடையவேண்டியிருக்கும். அது அவசரத்திற்குக் கட்டுப் படாது. விட்டு விட்டுக் கடைந்தால் வெண்ணெய் சீக்கிரம் விடுபடும் என்று அம்மா இதர வேலைகளுக்கு ஓடுவாள். சுற்றுவட்டக்காரியங்கள் ஆகும் போது தயிர் கடைவது கவனத்தில் இருந்து பரக்கடிக்கும்.

"அம்மோவ்" என்று மாட்டுக்காரப் பையன் மாடுகளை மேய்ச்சலுக்கு ஓட்டிக் கொண்டு போக வந்து கொல்லைப்படலுக்கு அப்பால் நின்று குரல் கொடுப்பான். படலைத் திறந்து வைத்துத் திரும்பி மாடுகளை அவிழ்த்து விடவேண்டும் அவனுக்கு அவனைக் காக்க வைக்கமுடியாது. மாடுகள் ஒவ்வொன் ருய் வயிற்றை எக்கிக் குனிந்து 'அம்மா, அம்மா' என்று அழைக்க ஆரம் பித்து விடும் கொட்டாய்த் தரை அதிரும்படி அவை கூப்பிடும். அந்நேரம 'யாராத்து மாடு' இப்படிக் கூப்பிடறது' என்று தெருவில், குரல்கேட்ட ஒவ்வொருவரும் மனதிலாவது நினைத்துக் கொள்வார்கள்.

கொட்டாயிலிருந்து அம்மா திரும்பும் போது என் தம்பி அடுப்படியில் இருப்பான். காய்ந்த அவரைச் சுள்ளிகளைக் கையில் அடுக்கிக்கொண்டு ஒவ்வொன்ருய்த் தணலில் திணித்து அவை பின்னல் புகை விடுவதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். திரும்பிய வேகத்தில் அவன் முதுகில் ஒன்று வைப்பாள். கைச்சுள்ளிகளைப் பிடுங்கி அடுப்பங்கரைத் தொட்டி முற்றத்தில் எறிந்து விடுவாள். பாலைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு மூடுவாள். அவன் அழமாட்டான். சுள்ளி களைப் பொறுக்க ஓடுவான. அடுப்பங்கரையில் மூன்றில் ஒரு பங்கு தொட்டி முற்றம் எங்கள் வீட்டில்.

இதற்குள் 'அம்பே' என்று மாடுகளுடன் ஓடி விடாமல் பிடித்துக் கட்டிய பசுங்கன்றுகள் கொட்டாயிலிருந்து குரல் கொடுக்கும். கொட் டாய் பெருக்குபவள் வர நேரமாயிற்று என்ற எச்சரிக்கை இது. தாய்கள் மேயப்போன தனிமையை வைக்கோல் போரில் அசை போட்டுத் தணிக்க அவற்றுக்குப் பழக்கப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. கொட்டாய் பெருக்கு பவளைத் திட்டிக்கொண்டு அவற்றை அவிழ்த்து வைக்கோல் போர்க்கொல்லையில் விரட்டிவிட்டு உட்கொல்லைப் படலைச் சாத்திக் கொண்டு வருவாள் அம்மா. திரும்புகாலில், தம்பி கிணற்றுத் தலையிட்டில் குனிந்து தண்ணீரைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் காணவேண்டியிருக்கும். அவன் தண்ணீரில்

பூச்சிகள் கோலமிட்டு ஓடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். ஆர்வத்தில் அவன் பூச்சி களோடு பேச ஆரம்பித்து விடுவான். எந்த நிமிஷமும் அவன் குப்புறக் கவிழ்ந்து விழுந்து விடலாம் என இருக்கும். “சனியனே, என்ன அவப் பேரை வாங்கி வைக்கக் காத்திண்டி ருக்கே” என்று அவனை இழுத்துக்கொண்டு வருவாள். அவன் நடக்காமல் அம்மாவின் இழுப்புக்குக் காத்து, கால்களைப் பதித்துக் கொள்வான். குளிப்பாட்ட தண்ணீர்த் துறை யில் இழுபடும் கன்றுக்குட்டியைப்போல நிற் பான். அவன் இதை ரசித்து அனுபவிப்பான்.

இன்னும் தயிர் கடைந்த பாடில்லையே என்று அம்மா தினம் அலுத்துக் கொள்வாள். “சனியன்களே பாட்டிண்டே போய்த் திண் ணையிலே ஒக்காந்திண்டிருங்களேன், சனியன் களே. ஒரு எடத்திலே இருப்புக் கொள்ளாத சந்தம்” என்று வைவாள் அம்மா. இதுபாட்டி யின் காதுக்கு எட்டினல் “ஏண்டி கொழந்தை களே கரிக்கறே” என்பாள்.

நான் இழுத்துச் சிலுப்பியதயிர், கச்சட்டிக் குப் பக்கங்களில் சிந்தியிருக்கும். இப்போது அம்மாவைக் கண்டதும் ஓடத்தோன்றும். அம்மா இப்போது அடித்தால் அழுவேன். சிந்திய தயிரைத் துடைத்துவிட்டுக் கை கழுவப் போகும் போது தொட்டியில் தண்ணீர் இருக்காது. குளிக்கப் போகுமுன் கொல்லைக் கிணற்றிலிருந்து அடுப்பங்கரைத் தொட்டிக் குத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொட்ட வேண்டும். எச்சில் கை கழுவும் இரண்டாம் கட்டுத் தொட்டிக்கும் நிரப்ப வேண்டும். முன்பே அவற்றைக் கழுவிக் கொட்டிவிட் டதை அம்மா மறந்து போயிருப்பாள். அநேக மாக தினம் எங்கள் இருப்பு இடம்மாறி யிருப் பதைத் தவிர அவள் காரியங்கள் இவ்வித மாகவே சற்று முன்னும் பின்னுமாய் இருந்து கொண்டிருக்கும். இந்நேரங்களில் தினமும் ஒருமுறையேனும் அலுப்பின் உச்சத்தில் “புஞ்சையான் குடும்பத்துக்கு ஒழைக்கறத்துக் கின்னேபொறப்பெடுத்தாச்சு” என்று நொந்து கொள்வாள் அம்மா.

அம்மா தயிர் கடைந்து கொண்டிருக்கும் போதோ,கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர்கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கும்போதோ தாழ்வாரத்தி லிருந்து ‘பட்டு’ என்று குரல் வரும். இது அம்மாவுக்கு நேரம் காட்டும் குரல் ஒருமுறை தான் கேட்கும்.அது அவளுடையகுரல். அம்மா வுக்கு எட்டியிருக்காது என்ற அனுமானத்தில் ‘பட்டு’ என்று இன்னெரு முறை கேட்கலாம். அப்படியானல் அது எங்கள் பாட்டியின் குர லாக இருக்கும். இது அவசியத்தைப் பொறுத்து ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முறையும் கேட்கும். ஒரு கடமையாகப் பாட்டி இதைச் செய்வாள். நாங்கள் வெளியில் இருந்தால் “அம்மாவ் ...அம்மாவ்” என்போம்.

கிணற்றங்கரையிலிருந்து கொட்டாய் வாசற்படியைத் தாண்டி வரும்போது அவள் தாழ்வாரத்துச் சின்னத்திண்ணை ஓரமாய் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். தயிர் கடைந்து கொண்டிருந்தால் அடுப்பங் கரையை ஒட்டிய தாழ்வாரத்து நெரைச்சல் மறைப்பில் பிய்ந்த கீற்று ஓட்டைவழியாக அவள் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க லாம். குழந்தைகளுள்ள எவ் வீடுகளும் இதே அமைப்பில் நெரைச்சலில் தாழ்வாரத்தைக் காண துவாரம் செய்யப்பட்டிருக்கும். அவள் உருவைக் கிரகிக்க இரண்டு கோணங்கள் போதாதென ஓர் அரூபச் சாயலில் அவள் உயிர் கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றும். அவள் குரலுக்கு எந்த இடத்திலிருந்தும் அம்மா “இதோ வந்துட்டேன்” என்பாள். குளத்தில் இருப்பவளுக்குக் கேட்கச் சொல்வ தாய் இரைந்தே சொல்வாள். பால் கணக்குச் சொல்வதைத் தவிர அழைப்பிற்கு இருப்பைக் காட்டிக் கொள்வதல்லாமல் அம்மாவுக்கு அவ ளுடன் வேறு பேச்சில்லை.

இது காலைக் காரியங்கள் ஆகி எல்லோரும் குளிக்கக் கிளம்புகிற நேரம். ஒவ்வொருவரும் தயிர் கடைந்து விட்டுப் போக வேண்டும். வற்றாத நாளில் காவிரிக்கும், மற்ற நாளில் குளத்திற்கும் அக்ரகாரப் பெண்கள் குளிக்கப் போக வேண்டும். குளத்தில் கோடையில் மீன் பிடித்த பிறகு கொல்லைக் கிணற்றங் கரையில் தணணீர் இழுத்துக் கொட்டிக் கொண்டு குளிப்பார்கள். நேரம்தப்பிப் போய் பெயர் வாங்கிக் கொள்ளாமல் எல்லோருக்கும் நேரம் ஒத்துக் கொண்டுவிடும். இதில் ஒத்துக் கொள்ளாமல் தூரத்திற்கு ஒதுங்காதவர் களென ஓரிருவரும் இருந்தார்கள்.

தினம் இந்த நேரம்தான் அம்மாவின் பரபரப்பில் பால்வாங்க வர அவளுக்கு ஒத்துக் கொண்டது. நேர உணர்வு துல்லியமாக மிருகத்துடையதைப் போல அவளுக்கு இருந் திருக்கிறது.

அவள் சாலைக் குளத்திலிருந்து கரை யேறிய வேகத்தில் வந்திருப்பாள். ரேழிவாயிற் படியைத் தாண்டி தாழ்வாரத்தின் மூலையில் சின்னத் திண்ணையின் ஓரமாய் நிலைப்படியில் சாய்ந்துகொண்டு காத்து நிற்பாள். காத்தி ருத்தல் அவளுக்கு அலுப்புத் தருவதாகத் தோன்றாது. ‘பட்டு’ என்ற ஒரு அழைப்பே காத்திருத்தலுக்கு அவளுக்குப் போதுமானது போலிருக்கும். இதில் நின்ற இடத்தை மறந்த

வளாகத் தோன்றுவாள். உடல் பாரத்தைக் கால்களில் ஓரிருமுறை மாற்றிக் கொள்வாள்.

அவள் நிற்கும் இடம் தண்ணீரும் தெரு மணலும் சேர்ந்து குழம்பிப் போயிருக்கும். எண்ணெய்ப் பிசுக்கும் நீர்க்காவியும் ஏறிய பழைய நார்மடிப்புடவையோடு தவிர்க்கமுடியா மல் செருமண்ணையும் பாதங்களில் அப்பிக் கொண்டு வந்திருப்பாள். நின்ற சந்தர்ப்பத் தில் புடவையின் நீர் வடிந்து கால் மண்ணைக் கழுவி விடும். மண் சிமெண்டுத் தரையில் தங்கி நீர் பிரிந்து முற்றத்திற்கு ஓடும்.

அம்மா தயிரையும் பாலையும் அவளுடைய பாத்திரங்களில் மாற்றும் போது 'இன்னி யோட ஒம்பதே காலணு ஆச்சு' என்பாள். நின்ற நேரத்தில் வேறு இடத்தில் வாழ்ந்த வளாகத் தோன்றியவள் நிலைக்குத் திரும்பிய இடறல் இல்லாமல் இயல்பாகப் பாத்திரங் களில் ஏந்திக் கொள்வாள். இதில் அவள் நின்ற இடத்தை மறந்திருந்தாள் என எப் படிச் சொல்வது? கால அளவும் அவளுக்கு வேறுபட்டிருக்கும் போலிருக்கிறது.

பதினைந்தே முக்காலணுவுக்கு மேல் ஒரு ரூபாய் என்று அம்மா சொல்லக் கேட்டதில்லை. அவள் கையிலிருந்து சில்லறை அம்மாவின் கைக்கு மாறியதையும் பார்த்ததில்லை. கணக் குச் சொல்லி பாத்திரங்களில் மாற்றும்போது அவள் சம்மதத்தின் அறிகுறியும் தென்படாது. தகராறு நேராததிலிருந்து வியாபாரம் நாணய மாய் நடந்து வந்திருக்கிறதென்று ஊகிக்க இருந்தது. அவளுக்குப் பால் கொடுப்பதால் புண்யமுண்டு என்றும் அம்மா சொல்லுவாள்.

இடையில் தயிர் வாங்க வருவதை இரண் டொரு மாதங்கள் நிறுத்தி விடுவாள். அப் போது யாரிடம் வாங்கினுள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் அக்கறை இருந்ததில்லை. ஏன் அப்படி இடம் மாற்றினுள் என்பதும் தெரியவில்லை மறதியில் ஒரேவீடு என்றுவாங்கி வந்திருப்பாளோ? என்னவோ? மேற்கேதான் எங்காவது வாங்கியிருப்பாள் கிழக்கு மேற்கான தெருவில் சாரியைப் பொறுத்து தெற்குப் பார்த்தோ வடக்குப் பார்த்தோ ஒரு தாழ் வாரத்துச் சின்னத் திண்ணையருகில் நின்று ஒரு பையன் நெரைச்சல் இடுக்கு வழியாகப் பார்க்க வாங்கி வந்திருப்பாள். மேலண்டைச் சுவர் வீட்டின் தாய்ச் சுவராக இரண்டு சாரி அமைப்பில் எதிரெதிராக வீட்டுக் கதவுகள் திறந்திருக்கும்போது கொல்லைத் தலைமாடு களிலிருந்து பார்க்க நேர்ந்தால் நடுவில் தெரு மறைந்து ஒரே வீட்டின் பல நிலைப்படிகளாகத் தோன்றும். ஒரு பயணியைக் கொண்டு ஞாப கம் வரலாம். தெரு தாழ்ந்திருப்பதில் தாழ் வாரத்தில் நடப்பவரென்று கொள்ளமுடியாது ஒரு சாரியின் கொல்லைச் சந்திலிருந்து எதிர்ச் சாரியின் கொல்லைச் சந்துக்குப் போக எல்லோ ருக்கும் குறுக்குப்பாதை வீடு. அவள் ஒரே இடத்தில் நின்று பழக்கமானதில் பார்க்கும் திசையைக்கொண்டு எச்சாரி என தீர்மானிக்க இருக்கலாம். அநேகக் குறுக்குப்பாதைகள் ஒன்றில் கடந்து போகும் ஒருவரென்று மறதி யில் தோன்றினல் சாரிப்பிரிவினை சாத்தியமற் றுப் போகும். இப்பொதுத் தன்மைகளில் வேறுபட்ட வீடுகள் ஒருவரை விநோதம் ஏது மற்றவராகக் காட்டலாம்.

அங்கும் அவள் 'பட்டு' எனக் கூப்பிட்டி ருக்கக்கூடும். இப்பெயர் கொண்ட இன்னும் சிலர் இருந்தார்கள். பாட்டி சொன்னதைப் போல அவள் பிழியாத ஈரப் புடவையில் 'அவ ஆம்படையான் இன்னிக்கித்தான் செத் தான்' என்று அவர்களுக்கும் தோன்றியிருக் கலாம்.

இப்படி ஒருவரின் நினைப்பாக இல்லாமல் அவளைத் தண்ணீர்ப் பிசாசு என்று எல்லோ ரும் சொல்வார்கள். இறந்து நாற்பது ஆண்டு களுக்குப் பிறகு பிசாசாகப் பிறந்து வந்த வளாகக் கண்டார்கள் போலிருக்கிறது. ஆனல் அவளைக் கண்டு யாரும் பயந்து கொண்டதில்லை. அவள் தன் இருப்பைத் தூக்கலாய் உணர்த்தியும் பழக்கத்தில் மறந்து விட்டார்கள்.

அவளுடைய சாலைக் குளம் வீட்டு விலக் கான பெண்கள் குளிக்கவசதியாக இருந்தது. அதிகாலையில் எழுந்து குளித்துவிட்டு ஆண் பார்வை படுமுன் திரும்பிவிடலாம். கணவன் கண்ணில்படாமல் உப்பும் அரிசியும் போட்டுக் கொண்டுவிடலாம். ஒரு பெண் துணையுடன் குளிக்கப்போகும்போது அவள் குளத்தில் இருப்பாள். கண்களில் படாமல், இருட்டில் அலைந்து எழுப்பும் சல சலப்பு நிசப்தத்தில் பயமூட்டுவதாக இருக்கும். ஒருவருக்கொருவர் பேசும் ஒலிக்கும் பயந்து மௌனமாய் இருக் கும் நேரம் இது. தங்கள் நினைப்பே பய முறுத்துவதாக இருக்கும். கண்களில் தென் படாமல் மரக்கிளையை ஆட்டிச் சல சலக்க வைக்கும் பிசாசு நினைவுக்கு வந்துவிடும். எல் லோருக்கும் நிறையப் பிசாசுக் கதைகள் தெரியும். சுவாரஸ்யத்தில் கதைகேட்டு விடு வார்கள். பின்னல் நினைத்துப் பயந்து கொண்டிருப்பார்கள். இப்போது அக்கதை கள் எல்லாம் ஞாபகத்திற்கு வரும்.

ஏதோ ஒரு தலைமுறையில் வீட்டு விலக் கானவளை துணையாக வந்து குளிக்க இதே குளத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போன பிசாசுக்கதை வீட்டு விலக்காகும் பெண்களுக்

கெல்லாம் தெரியும். இந் நாட்களில் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய எச்சரிக்கைகளில் ஒன்றாக புஞ்சைப் பெண்களுக்கு மரபாகச் சொல்லப் பட்டு வந்தது இது. மற்ற நாட்களில் மறந் திருப்பவள் இதை வீட்டு விலக்கு நாட்களில் நினைவுபடுத்திக் கொண்டு விடுவாள்.

விலக்காகி மாட்டுக் கொட்டாயில் ஒதுங்கி யிருந்தவளைக் காமமுற்று மூன்று நாட்களும் கொல்லைப் புளிய மரத்திலிருந்து கவனித்துக் கொண்டு வந்ததாம் பிசாசு. மூன்றாம் நாள், குளிக்கக் கிளம்ப வேண்டுமென்று அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தவளைப் பக்கத்து வீட்டில் விலக்கானவள் வேஷத்தில் வந்து வாசல் கதவைத் தட்டி எழுப்பிக் கொண்டு போயிற்று. முதல்நாள் அவர்கள் கொல்லையில் ஒருவருக்கொருவர் துணையாகப் போக வேண்டுமென்று பேசிக் கொண்டிருந்ததை ஒட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறது அது. முதலில் அவளைக் குளத்தில் குளிக்க விட்டு, இவளை வந்து அழைத்துக் கொண்டு போயிற்று. பக்கத்தில் துணையாக வந்தவள் முன்பே குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருப் பது கண்டு இவள் திரும்பிப் பார்க்க, வந்த வளைக் காணவில்லை. தன்னோடு குளிக்க இறங்கியவள் இப்போதுதான் வீட்டிலிருந்து வரும் கோலத்தில், முழுகிஎழுந்தவள் பார்த் துத் தன்னோடு குளிக்க இறங்கியவள் எங்கே எனத் தேடிக் குழம்பிவிட்டாள். உண்மை யான இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பிசாசு என்று பயந்து அலறிப் புடைத்துக்கொண்டு ஓடிவந்து வீட்டுக் கதவை இடித்து வாய் குழறி நின்றார்கள். பிறகு விடிந்து கொல்லைக் கிணற்றடியில் தலையில் தண்ணீர் இழுத்துக் கொட்டக் குளித்துவிட்டு வந்து படுத்தவர்கள் தான். பேய் விரட்டிய பிறகே இருவருக்கும் ஜுரம் தணிந்தது. இருவரும் அடுத்தமாதம் விலக்காகவில்லை. அவர்கள் வயிற்றில் பிசாசு கரு வளர்கிறது என்று எல்லோரும் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். மீண்டும் இரண்டுபேரும் பேயாட ஆரம்பித்தார்கள். 'பிசாசுக்கு வாக்குப்பட்டா புளியமரத்திலே குடும்பம் நடத்தணும்' என்ற பழமொழிக்கு எல்லோருக்கும்இப்போதுதான்உண்மையான அர்த்தம் தெரிந்ததாம். கருத்தரிக்காத நாட் கள், கருத்தரிக்கும் நாட்கள் என்ற விவர மெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியாது. பிசாசுக் கருவைச் சிதைத்துப் பேய் விரட்டிய பிறகே அவர்கள் தன்நிலைக்குத் திரும்பினார்கள். ஊரிலும் குடும்பத்திலும் நிம்மதி ஏற்பட்டது. எப்படி பிசாசைப் பெற்று வளர்ப்பது? ஊர் குழந்தைகளை விளையாடப் போகாமல் கட்டுப் படுத்தி வைக்க முடியுமா?

வீட்டு விலக்கானவர்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் வீட்டிலிருந்தே தூங்கி எழுந்து வரு கிறவர் என்ற நிச்சயமான துணையுடன்தான் குளிக்கப் போவார்கள். மாற்றி மாற்றி ஒரு வரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்வார்கள். பார்வையில் தாங்களே பிசாசாகும் பயமும் இருக்கும். ஆனால்.முன்பே அவள் குளத்தில் அலைந்து கொண்டிருப்பதில் யாரும் பயந்து கொண்டதில்லை. அது பிசாசாகவே இருந் திருந்தால் கூட பயந்திருக்க மாட்டார்கள். அவள் இறக்கும்வரை மற்றொரு துணை யாகவே இருந்து கொண்டிருந்தாள்.

குளத்திலும் ஊரிலும் அவள் இல்லாத சமயங்களும் இருந்திருக்கின்றன. இதை யாரும் உணர்ந்ததில்லை. நினைவில் உறுத்து கிற முந்தானை முடிச்சைப் போன்ற இதை யாரும் உணராதது முடிச்சை மீறிய மறதி போலிருக்கிறது. ஒரு முறை தான் அவளை முற்றிலும் அன்னியச் சூழ்நிலையில் கண் டேன். ஒருநாள் சாயங்காலம் செம்பனார் கோயிலுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது அவள் எதிரில் வந்து கொண்டிருந்தாள். இப்போது குளக்கரையோடு போகிறவர் அவளைக் குளத்தில் கண்டு கொண்டிருக்கக் கூடுமென்று தோன்றிற்று. நான் பார்த்த தும் ஒரு உருவெளித் தோற்றமோ என்றும் இருந்தது. அவள் கையில் ஒரு பொட்டலத் துடன் தோற்றத்தில் பொருந்தாமல் வந்து கொண்டிருந்தாள். ஜவுளிக் கடையிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருப்பவளாக இருக்கலாம். பொட்டலம் கட்டப்பட்டிருந்த தோரணை அவ்விதம் நினைக்க இருந்தது. ஒருவன் அவ ளைக் குளத்தில் பார்த்த நேரத்தில் ஜவுளிக் கடையில் வாடிக்கையாளரில் ஒருவராகப் பலர் கண்டிருப்பார்கள்.

இன்னொரு முறை அவளை நாங்கள் அவள் வீட்டிலேயே கண்டோம். ஒரு கிருஷ்ண ஜயந்திக்கு குழந்தைகள் நாங்கள் எண்ணெய் தண்ட கிண்ணங்களை எடுத்துக் கொண்டு 'சீசந்தி அம்பாரம், சிவராத்திரி அம்பாரம்' என்று பாடிக்கொண்டு போனோம். அவள் வீட்டுக் கதவும் திறந்திருந்தது. அவளும் வீட்டிலிருந்தாள்.

அவள் வீடு நூறு வருஷத்திற்கு முந்தி யது. என்றாலும் குடுமியுள்ள ஒற்றைக் கத வில்லை. இரட்டைக் கதவுகள். அவை சித்ர வேலைப்பாடுகள் செய்த நிலைப்படியும் கதவு களும். சட்டம் சட்டமாக இழைத்து அலுத்த தச்சன் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் தன் சொந் தத் திருப்திக்காகச் செய்தவை போலிருக்கும் அவை. இடப்புறக் கதவு கிராமப் பழக்கம் போல மேலும் கீழும் தாழிட்டு எப்போதும் போல் சாத்தப்பட்டிருந்தது. வலக்கதவு திறந்திருக்கும்போது ஒருக்களித்திருப்பது போல் ஒருக்களித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

மூடியகதவின் ஓரங்களைச் சுவரோடு வைத்துத் தைத்து விட்டது போல சிலந்தி வலை பின்னியிருந்தது. நிலைப்படியின் மேல் சிற்ப இடுக்குகளில் வெள்ளை வட்டங்களாகத் தம்படி அளவில் பூச்சிக் கூடுகள் இருந்தன. அவற்றை காயம்படும்போது காயத்தில் ஒட்டிக்கொள்ள எடுக்கப் போவதுதான் அவள் வீட்டுடன் எங்களுக்குப் பரிச்சயம். அங்குதான் கிடைக்கும் அவை காயத்திற்கான அரிய மருந்து எங்களுக்கு.

ஒருகளித்திருந்த கதவை முழுதாகத் திறந்து வைத்துவிட்டு நாங்கள் உள்ளே போனோம். அப்போது என் மூக்கில் சிலந்தி இழை ஒன்று ஒட்டிக் கொண்டு மூக்கணாங் கயிறு போல் காதுகளில் மாட்டி பாதி ரேழி வரையில் வந்தது நினைவிருக்கிறது. கையில் பற்ற முடியாமல் அதை எடுப்பதற்குத் தடுமாறித் தயங்கி நடுரேழியில் நான் தாமதிக்க வேண்டியிருந்தது. மற்றவர்கள் எனக்கு முன்னதாக அவள் வீட்டின் உட்புறத்தைக் கண்டார்கள்.

சாதாரண நாளில் ஒற்றைக்கதவும் திறந்திருந்து முற்றம் தெரிந்து தெருவில் போவார் யாரும் பார்த்ததில்லை. குத்தகைக்காரன் நெல் கொண்டு வந்து போடும் போது கதவுகள் இரண்டும் திறக்கப்படும். அவன் வீட்டின் எதிர்ப்புற காலிமனையில் நின்று கொள்வான். குடியானவன் ஒருவன் வண்டி மூட்டைகளை முதுகில் புரட்டி உள்ளே கொண்டுபோய்போடுவான். இந்நேரங்களில் பார்வைக்கு மூட்டைகள்தான் தென்படும். முற்றம் தென்படுவதில்லை.

ரேழியில் வௌவால் புழுக்கையின் நாற்றமடித்தது. இது கிராமத்தில் தொன்மையின் நெடியாக சுவாசிக்க அனுபவமாகியிருப்பது. அரவம் கேட்டவுடன் உத்திரத்திலும் சரத்திலும் தொங்கித்தரையைக் கூரையாகப் பார்த்து எங்களைத் தொங்குவதாகக் கண்டு வௌவால்கள் அச்சத்துடன் சிதறிப் பறக்க ஆரம்பித்தன. காக்கைகள் அடங்கும் மரத்தில் இரவில் கல்லெறிந்தது போலாயிற்று. காக்கைகள் போல கூச்சலிடாமல் இறக்கைகளைப் புடைத்துக் கொண்டு பறந்தன. அவற்றின் உயிர்ப்பை அகாலமாய் அவற்றுக்கு நினைவூட்டியது போலாயிற்று.

முற்றத்தில் வேலைக்காரி அரிசி புடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அசை போட்டுக் கொணடிருந்த அரிசி கடைவாயில் வெள்ளையாயிருந்தது. பூந்தவிடு படிந்து மீசையிருப்பது தெரிந்தது.

நாங்கள் முற்றத்திலிருந்து தாழ்வாரத்தில் ஏறியபோது அவள் பூஜை அறையில் விளக்கேற்றிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தோம். அழுக்குப் பிடித்த பழந்திரியை நிமிண்டி விட்டு விளக்கை ஏற்றினாள். சுடர் பிடிக்க ஆரம்பித்தது. தலையிலோ, புடவையிலோ எண்ணெய்க் கையைத் துடைத்துக் கொள்ளும் கிராமப் பொம்மனாட்டிகளின் வழக்கம்போல அவள் கைஎண்ணெய்க் கரியைப் புடவையில் துடைத்துக் கொண்டாள்.

விளக்கு, சரத்திலிருந்து தொங்கியசங்கிலியின் முனைக் கொக்கியில் மாட்டப் பட்டிருந்தது. துருப்பிடித்தும் அங்கு மாட்டியவரை நினைக்கத் தூண்டுவதாகவும் இருந்தது. சங்கிலி ஆடிக் கொண்டிருந்ததில் விளக்கின் நிழல் சுவரிலும் தரையிலுமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தது. அறையின் பொருள்களும் அவளும் நிழலோடு பெயர்ந்து ஆடினார்கள். தரையில்கிடந்து சுவரில் ஏறி ஆடும் நிழல்கள் திரிந்து பூச்சாண்டி காட்டின. அவை இவற்றின் நிழல்கள்என வேர்பிடித்துத் தெரிந்தன. அவற்றில் அவள் நிழல் பூதாகாரமாய் ஆடிற்று. போதை போல் தணிந்து ஆட்டம் நிலைக்குவர நேரம் பிடித்தது.

விளக்கின் எண்ணெய் தங்கும் குழிவு நீலமாய், பாசி படிந்து எரிந்த திரித்துண்டுகளோடும் ஒட்டடைத் தூசியோடுமிருந்தது. கூரையின் சாத்துகளை இணைத்து சாம்பல் தூவிய பாத்தியைக் கவிழ்த்து. விதானம் கட்டியதுபோல் எங்கும் ஒட்டடை. விளக்குச் சரம் அதில் பயிரான கொடிபோலிருந்தது. ஓடுமாற்ற அவள் வீட்டுக்கூரையில் ஆள் ஏறிக் கண்டதில்லை நாங்கள். அவள் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்து அவள் செத்த மறு வருஷம் பெருங்காற்று மழையில் சிரமத்துடன் முனகிக் கொண்டு கூரை கூடத்தில் உட்கார்ந்து விட்டது.

தரை முழுதும் காற்றுச் சலித்த புழுதி படிந்திருந்தது. பாதம்பட்ட புதிய சுவடுகளும் பழைய சுவடுகளில் புழுதி படிந்து மறைவதும் பூச்சிகள் ஓடிய கோலங்களுமாய் இருந்தது தரை. அவள் காலத்தில் வம்சாவளியாய் பூச்சிகள் கோலமிட்டு வந்திருக்கவேண்டும். அவற்றின் சுவடுகள் மறைந்தும் தோன்றிக் கொண்டுமிருந்தன. அவள் பாதத்தின் பரிணாமச்சுவடுகள் அறையில் பொதிந்து வைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றிருந்தது.

விளக்கின் அடிவிளிம்பில் எண்ணெய்ச் சொட்டுக்கள் வரிசையாக கீழே விழ கசிந்து வரும் கனத்திற்குக் காத்துக்கொண்டிருந்தன. விளக்கு ஒட்டடையை எண்ணெய்க் களிம்பு

அடைத்துக்கொண்டிருக்கலாம். சுடர்க் கசிவும் நல்ல விளக்கை ஒட்டடையாகக் காட்டியிருக்கலாம். சொட்டிய எண்ணெய் தரையில் சுவறியிருந்தது. பழைய பிசுக்கில் புழுதி படிந்து மீண்டும் சொட்டி விளக்கின் அடித்தரை அங்கு மேடிட்டிருந்தது. ஆடி விலகிச் சொட்டியவை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்த் தோன்றின.

எங்கள் வருகை அவள் கவனத்தைக் கவரவில்லை. விளக்கேற்றிவிட்டு மேற்புறச் சுவரைப் பார்த்துத் திரும்பிக் கொண்டாள். அவள் பார்த்து நின்ற சுவரிலிருந்த படங்கள் புழுதி படிந்து கண்ணாடிச் சட்டங்களாகத் தோன்றின. நம் பார்வைக்குத் தோன்ற அவற்றில் ஒன்றுமில்லை. படங்களின் கீழ்க் கஸ்தூரிக் கட்டைகளில் பாராயண புத்தகங்கள் போலும் ஓலைச்சுவடிகள் போலும் புழுதி படிந்த குப்பல்களிருந்தன. எல்லாம், அன்னியக் கைபடாமல் ஞாபகார்த்தமாக விட்டுச் சென்ற நிலையில் காப்பாற்ற இயலாதென இருந்தன. அவற்றிலிருந்தவை அவள் நினைவிலிருக்கலாம். அவள் இப்போது விமோசனம் இல்லாத சாபம்போலத் தோன்றினாள்.

ஒருவன் 'பாட்டி' என்றான். இதுவரை அவளை யாரும் இவ்விதம் கூப்பிட்டதில்லை. கூப்பிட்டவன் ஒருமாதிரியாக உச்சரித்தான். அவன் கூப்பிட்டதற்கு மற்றக் குழந்தைகள் வெட்கப்பட்டார்கள் போலிருந்தது.

இன்னொருவன் ஓரடி உள்ளே எடுத்து வைத்தான். சுவர்ப்புறம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள் கையை நீட்டி அவனைத் தடுத்தாள். அவன் நிழலும் விளக்கு வெளிச்சத்தில் அறைக்கு வெளியில்தான் விழுந்திருக்க முடியும். நிழலைக் காண்பிக்க வெளியில் இருட்டவில்லை. அவள் ஒரு உள்ளுணர்வில் மட்டுமே அவனை உணர்ந்திருக்கவேண்டும். இப்போதும் அவள் எங்கள் பக்கம் திரும்பவில்லை. அறைக்கு வெளியில் உள்ள எதுவும் அவள் கவனத்தைக் கவரமுடியாது போலிருக்கிறது.

"கொஞ்சம் எண்ணெய் ஊத்தரேளா?" என்று யாசித்தாள் எங்களில் ஒரு பெண்.

அவள் கேட்டது, ஒலி வெளியைக் கடந்து அவள் காதுக்குப் போய்ச்சேர முடியும் என நம்புவதாக இருந்தது. பேச்சுக் காற்று பட்டு ஒட்டடை சல்லாத் துணியாய் ஆடிற்று. அவள் அதைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை.

விளக்கு வெளிச்சத்தில் பெரிய சிலந்திகள் மின்னின. புதிதாக நூலிழுத்து ஓடிநெய்து கொண்டிருந்தன. புதிய இழைகளும் மின்னின.

நாங்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டோம்.

'சீசந்தி அம்பாரம்...சிவராத்திரி அம்பாரம்' பட்டினி அம்பாரம் பாரணை அம்பாரம்" என்று திடீரென்று ஒருமித்துணர்ந்து பாடினோம். சப்தம் இங்கு விகாரமாய் ஒலித்தது

"ஏன் சும்மா நின்னுக்கிட்டு, அது எங்கே ஊத்தப்போவுது" என்றாள் அரிசி புடைத்துக் கொண்டிருந்தவள்.

பூஜை அறையிலிருந்து கிளம்பி அவள் வாசலுக்குப் போக ஆரம்பித்தாள். களவுக்கு வீட்டில் எதுவும் இல்லையென நம்புபவள் போலத் தோன்றினாள்.

"அந்த எண்ணெயேவாங்கினாக்கூட ஒரே வெஷம்டா, எணணெய்ச் சொம்பேப் பாரேன். ஒரே கரும்புளிச்சிருக்கு" என்று ஒருவன் சொல்ல நாங்கள் திரும்பினோம்.

அவள் மேற்கே குளத்திற்குப்போய்க் கொண்டிருந்தாள். இருட்டுவதற்கு இன்னும் நேரமிருந்தது. எண்ணெய் 'தண்ட இன்னுமொரு வீடு மேற்கே பாக்கியிருந்தது. ஒவ்வொருவனும் ஒரு நோக்கில் புழுதியை உழுது கொண்டு போனான். பெண்கள் சிணுங்கினார்கள்.

"மாட்டுக்காரப் பசங்க வெசவு அவளுக்கு வேணும்" என்றான் ஒருவன். மந்தையிலிருந்து ஒரு பசு மாடு தவறி வாயிற்புறமாய் வீட்டுக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. வாசலாலும் வீட்டை அடையாளம் காணத்தெரிந்தது போலிருக்கிறது அது.

குளத்தின் மேல்கையில் இலுப்பைத் தோப்பில் பையன்கள் மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது அவளைப் பார்த்துப் பாடுவார்கள். 'அக்ரகாரப் பாப்பானுவோ சாவக்கூடாதா? ஆத்தங்கரை ஓரத்திலே வேவக்கூடாதா?' என்று. அவளிடமிருந்து எதிர்ப்பில்லாமல் ஏமாந்து 'ஏ பாப்பாத்தி காது ஓட்டையா பூடிச்சா?' என்று கத்துவார்கள்.

"தண்ணிப் பிசாசு" என்று ஒருவன் திட்டினான்.

"அவ செவிடுன்னே நெனெக்கிறேன்" என்றான் இன்னொருவன்.

"செவிடுன்னு என்ன? கைக் கிண்ணத்தைப் பாத்தே ஊத்தலாமே" என்று அடுத்தவன் சொன்னான்."

"அவ நம்மே பாக்கவே இல்லே. பொட்டையும் போலிருக்கு" என்று பின்னால் ஒருவன் சொன்னான்.

"அவ கண்ணுலே பாப்பா இருக்காண்ணு பாக்கணும்" என்று ஒருத்தி சிரித்தாள்.

"அவ ஒரு நிதானத்லே நடக்கரு போலேருக்கு" என்று மற்றொருவன் சொன்னான்.

"மாட்டுக்காரப் பசங்க வெசவு அவளுக்கு நன்னா வேணும்" என்று அழுக்தம் திருத்தமாகச் சொன்னான் இதை முதலில் சொன்னவன். அவளை நாங்கள் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து வெறுத்தது இதுதான். இதற்கு முன்னாலும் பின்னாலும் இன்னொரு சந்தர்ப்பம் இல்லை. நான் அவளைத் தனியாக வெறுக்க நேர்ந்திருக்கிறது. இது பின்னால் சுதந்திரத்திற்கு முன்பு நடந்தது. இடுப்பில் குடத்தோடு குளத்திலிருந்து அவள் வந்து கொண்டிருந்தாள். நான் மேற்கே போய்க் கொண்டிருந்தேன். என்னைப் பார்த்து கல்லடிக்குப் பயந்து ஓரத்தில் கூனிக் குறுகி அடியைத் தவிர்த்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு ஒடுங்கும் வேற்றுத் தெரு நாயைப்போல ஓரத்தில் ஒதுங்கி கொண்டு "யாருடா"? என்றாள். கையைக் குவித்துப் பார்வைக்குக் குடை பிடித்து கொண்டாள்.

"நாந்தான்"

"இம்" உன்னிப்பான பார்வையை ஆள் மேல் தடுத்து நிறுத்தச் சிரமப்படுபவள் போல இருந்தாள்.

"நாந்தான் கண்ணன்"

'யாரு, வெட்டியாரக் கோவிந்தன் மகனா?' கையை எடுத்துவிட்டு, ஆள் மேல பார்வையை நிறுத்திவிட்டவளாகக் கேட்டாள்.

"நாந்தான் கண்ணன். கண்ணன். நடேசய்யர் பையன். நீங்க தயிா வாங்கவல்லே? கண்ணன் ... கண்ணன்" செவிடும் குருடுமென்று அருகில் போய்க் குரலை உயர்த்திச் சொனனேன. இன்னும் விலகிச் சுவரோடு ஒண்டிக் கொண்டாள். குடத்துத்தண்ணீரை அங்கேயே கொட்டிவிட்டு குளத்திற்குத் திரும்பி விட்டாள். உடனே வெறுக்கத் தோன்றிற்று. என் மேலும் வெறுப்பாய் இருந்தது. பிறகு மாட்டுக்காரப்பசங்க வெசவு நியாயம் என்று தோன்றிற்று.

வெட்டியாரக் கோவிந்தன் அவள் குத்தகைக்காரன் வரதராசுவின் பாட்டன் என்றும், தான் குழந்தையாக இருக்கும் போதே கிழவனைச் செத்து விட்டான் என்றும் பாட்டி பிறகு சொன்னாள்.

முதல் சுதந்தர தினத்தன்று பள்ளிக்கூட வாத்தியார்கள் சேர்ந்து சேரிககாரர்களை ஊர்வலமாக அக்ரகாரத்திற்குள் அழைத்து வந்தார்கள். கொட்டு மேளத்துடன் ஊர்வலம் கிழக்கிலிருந்து மேற்கே வந்து அவள் வீட்டைக் கடக்கும்போது அவள் தணணீர்க்குடத்துடன் குளத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அக்ரகார வாத்தியார் விகண்டையாகச் சொன்னார் "ஏலே ஒங்களுக்குத்தாண்டா... அம்மா பூரணக்கும்பம் எடுத்தாராங்கடா" என்று அவர் தானே சிரிக்கவேண்டியிருந்தது பிறகு அவர்கள் சிரித்தார்கள்.

இப்போது அவள் எப்படி நடந்து கொள்ளப் போகிறாள் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. குடத்துத் தண்ணீரைத் தன் தலையில் ஊற்றிக் கொள்ளப் போகிறாளா? சுவரோரம் ஒதுங்கிக் கொள்ளப் போகிறாளா? ஒருவருக்கானால் அவள் ஒதுங்கிக் கொள்ளலாம். பலருக்கானால் அவள் சுவருக்குளேயே போக வேண்டுமென்று தோன்றிற்று. கல் சுவர், ஈர மண்சுவரைப் போல அவளுக்கு வழிவிடவேண்டும். ஈர உடலோடு மண், உடலில் ஒட்டாமல் அவள் மண்ணில் புதைந்து புறப்பட வேண்டும். அவள் போன இடம் ஆள்வடிவில் ஓட்டை விழுந்திருக்க வேண்டும். எனக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. சிரித்துவிட்டேன் எல்லோரும் சிரித்து முடித்த பிறகு நான் சிரித்திருந்தேன்.

"என்ன கண்ணா நான்சொல்றது" என்றார் வாத்தியார். இரண்டாம் முறை அவர் சிரித்தார். மீண்டும் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அவர் மிகவும் சந்தோஷமாய்ச் சிரித்தார்.

ஊர்வலத்தில் வரதராசு இருந்தான். சந்தோஷத்துடனும், கூச்சத்துடனும், ஆச்சரியத்துடனும் இரண்டு சாரி வீடுகளாலும் நெருக்கப்படுவதுபோல நிதானமில்லாமல் நெளிந்து ஊர்வலம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

இவளைக் கண்ட வரதராசு "டேலி, ஒத்திக்கிங்கடா ... அம்மா வராங்கடா" என்று ஒதுங்கினான். எல்லோரும் வெடித்துச் சிரித்தார்கள். வரதராசுவும் சிரித்தான். ஊர்வலத்தில் தான் விட்டுச் சென்ற பொக்கையை திரும்பி வந்து நிரப்பினான். நாதசுரக்காரன் கெட்டி மேளம் கொட்டினான்.

அவள் ஊர்வலத்தைக் கண்டவளாகத் தோன்றவில்லை. வரதராசுவை அவள் அடையாளம் கண்டு கொண்டிருக்கலாம். இடுப்பில் குடத்துடன் வீட்டுக்குள் போய்விட்டாள். அவள்காந்திகட்சியில்சேர்ந்துவிட்டாளென்று கேலிசெய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அக்ரகார வாத்தியார் கொஞ்சநாட்கள், ஊர்வல தினத்தன்றுதான்சந்தைக்குப்போய்வந்தவன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவள் உயிருடன் இருந்த மூன்று வருஷமும் வரதராசு குத்தகை நெல்லை, வண்டியை வாசலையொட்டி ஓட்டி நிறுத்திக் கொண்டு மூட்டைகளை முதுகில் புரட்டி ரேழியில் உருட்டிவிடுவான். ஆடாதொடைத் தழையால் பூச்சிக் கூடுகளைத் தட்டுவான், குடியானவன் அங்கிருந்து உள்ளே கொண்டுபோய்போடுவான்.

இந்த மூன்று வருஷங்களில் ஒழுங்காகத் தயிர் வாங்க வருவதை அவள் நிறுத்தி விட்டாள். நேர்ந்த சமயங்களில் வந்து சின்னத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து யாராவது பார்க்கும் வரை காத்துக் கொண்டிருந்து வாங்கிக் கொண்டு போவாள். விலைக்கு வாங்குபவளாகத் தோன்றாது. யாசித்து நிற்பவளாகத் தோன்றும். சில நாட்கள் விடுப்பட்டுபோகும். முன்பு சிலசொற்களில் முடிந்தது இப்போது மௌனமாகவே சாத்யமாயிற்று ஆனால், அவள் மௌனமாக இருந்ததில்லை. அருகில் போனால் லேசான முனகல் கேட்கும். பெரிதாகச் சத்தம் போட்டு தொண்டைகட்டி சப்தம் வராமல் முனகலானது போலிருக்கும். இனிமேல் அதிக நாட்கள் தாங்க மாட்டாளென்று தோன்ற ஆரம்பித்தது. அவள் சீக்கிரம் சாகக் காரணம் அந்த ஊர்வலம் தான் என்று வாத்தியார் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் காலை அவளைக் காணவில்லை. அதிசயமாய் உணர்ந்து வீட்டைப் பார்த்தவருக்கு வீட்டில் பூட்டுத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவள் தன்சாக்காட்டை முன்னதாய் அறிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். அவள் செத்து, குளத்தில் மிதக்கப் போகிறாள்; அல்லது வீட்டில் செத்து நாறியபிறகுதான் அவள் சாவு தெருவில் தெரியப் போகிறது என்றுதான் நாங்கள் எல்லோரும் நம்பிக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் இவ்வளவு விரைவிலென்று எதிர்பாராத அவள் சாக்காட்டுச் செய்தியை வரதராசு கொண்டுவந்துவிட்டான்.

மூச்சு இறைக்க, வியர்வைத் துளித்துளியாய் சோந்து கோடிட்டு மார்பில் ஓட, முகத்தில் வழியும வியர்வை, கடைவாயில் வழிய அக்ரகாரத்தில் துப்பத்தயங்கி, "அம்மா எறந்து பூட்டாங்க" என்று இறைக்க இறைக்கச் சொனனான். ஊரைத் தகித்துக் கொண்டிருந்த வெயிலில்ஓடிவந்திருந்தான். கோடைப் பந்தலில் தண்ணீர் தெளித்துவிட்டு நாங்கள் வாத்தியார் வீட்டுத் திண்ணையில் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

"வண்டியே..கட்டுங்கவண்டியேகட்டுங்க" என்று அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள்ளாகவே தயாராக எழுந்து கொண்டார் அவர்.

நாங்கள் மூலைக்கொருவராக ஓடி, அவன் வண்டி; இவன் மாடு; இவன் பூட்டணுங்கயிறு; இவன் முளைக்கழி; இவன் தார்க்கழி என்று கொண்டுவந்து சேர்த்து விட்டோம். அவர் ஆளவடியில் கிழிந்த ஜமக்காளத்தை உதறிக் கொண்டு நின்றார். இரட்டிப்பான சாமான்களை அவர் வீட்டுத் திண்ணையிலேயேபோட்டுவிட்டு நொடியில் வண்டியைப் பூட்டினோம்.

தலைக்கயிற்றை அவர் தன் கையில் வாங்கிக் கொண்டார். நாங்கள் தொத்திக் கொண்டோம். அதற்கு முன்பே வண்டி புறப்பட்டுவிட்டது. மாடுகள் பாய்ச்சலில் போயின. வரதராசு பின்னால் ஓடிவந்தான்.

அவள் காலையில் கீழப்பாளையத்தைத் தாண்டி வரப்பில் நடப்பதை எவனோ கண்டானாம். அவள் போன திக்கிலிருந்து அவள் தன் தாயாதிக்காரனைத் தேடிக் கொண்டு போயிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றிற்று. அங்கிருந்து அவள் அதிகதூரம் போகவில்லை. களைத்து ஒரு களத்தின் ஆலங்கிளை நிழலில் போய் உட்கார்ந்து விட்டாள். வெயிலுக்கு அஞ்சியவன் எவனோ வைத்துச் சில வருஷங்களே ஆன ஆலங்கிளை கொஞ்சம் தழையை பூ போல் வைத்துக்கொண்டு நின்றது. நரிப்பயறில் மேயும் மாடுகளை விரட்டிக் கொண்டு போன வரதராசு அவளைக் கண்டிருக்கிறான்.

"ஏம்மா இந்த வெயில்லே பொறப்பட்டு வந்தீங்க" என்றிநந்திநக்கிறான் அவன். அவள் பதில் சொல்லவில்லை. விழிகள், மேல் இமையில் சொருகலிட்டிருந்திருக்கின்றன. வாய் பிளந்து ஆகாசத்திற்கு உயர்ந்து விட்டிருந்திருக்கிறது.

வண்டி கீழப்பாளையத்தைத் தாண்டி எருவடிக்க பாரவண்டிகள்போன சோடையில இறங்கி ஓடிற்று. சோடை நரிப்பயறுக்கு அடியில் புகுந்து கண்ணுக்கு எட்டும் தூரத்தைத் தாண்டி முடிவற்றுப். போயிற்று நரிப்பயறு சூடேறி வெப்பம்அடித்துக் கொண்டிருந்தது. துவண்டு தாகத்தைத் தூண்ட இருந்தது. அடி நிலம்தாறுமாறாய்வெடிப் போடியிருந்தது. கானல் பேரோடையாக எங்கும் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தது. ஆயிரம் வாய் பிளந்த நிலம் எங்கும் கானல் நீரைக் குடித்துக் கொ[illegible]ப்பதாய் இருந்தது.

"இங்கே தாங்க" என்றான் வரதராசு.

அவன் சொல்லு முன்பே இடம் தெரிய இருந்தது. சூழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டும், பார்த்துத் திரும்பிக் கொண்டும், பார்க்கப் போய்க் கொண்டும் இருந்தவர்கள் வண்டிச் சப்தத்தை தூரத்தில் கேட்கும்போதே திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வண்டியைக் களத்தருகில் திருப்பி நிறுத்தி விட்டுக் களத்தில் ஏறினோம். நிழலில் கிடந்தவள் இப்போது சுற்றி நின்று பார்த்தவர்களின் நிழலில் கிடந்தாள். முக்காட்டை முகத்தில் இழுத்து விட்டிருந்தார்கள். இதற்கு முன் யாரும் அவளை இவ்வளவு நெருக்கமாய்ப் பார்த்திருக்க முடியாது. முக்காட்டை விலக்கி முகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று எங்களில் யாருக்கும் தோன்றவில்லை. அவள் சாக்காட்டைத் தீர்மானிக்கும் ஆவலும் இல்லை. வரதராசுவின் செய்தியும், பார்த்து நின்றவர்களின் தீர்மானமும் உண்மையாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தோம் போலிருக்கிறது. தாயாதிக்காரனுக்கு சாவுச் செய்தி சொல்ல வரதராசுவை அனுப்பினோம். பிணத்தை வண்டியில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு எல்லோருக்கும்காட்டும் ஆர்வத்துடன்போன வேகத்திலேயே திரும்பினோம்.

அவளைப் பார்க்க எல்லோரும்வந்தார்கள். சாவுக்குத் துக்கம் விசாரிப்பவர்களாக இல்லை. அவள சாவுக்கு யாரிடம் போய் துக்கம் விசாரிப்பது? அவள் இருக்கும்போதே எல்லோரும் வந்துவிட்டார்கள். ரேழியில் கிடத்தப்பட்டிருந்த அவள் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மறு நாள் பலரும் அவளைக் குளத்தில் கண்டதாகச் சொன்னார்கள். வெகுநாள் வரையில் அவளைக் குளத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோரும் அவளைக் குளத்தில் பார்க்காத நாள் என்று ஆரம்பமாயிற்று என்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. அதில் நானும் ஒருவன். ●

ஐந்து கவிதைகள்

அரூப் சிவராம்

[தர்மு அரூப் சிவராம் 'எழுத்து' என்ற இலக்கியப் பத்திரிகையில் தர்மு சிவராமூ என்ற பெயராமூலம் கவியாகவும் விமர்சகராகவும் அறிமுகமானவர். ஓவியர், சிற்பி. இப்போது சென்னையில் தங்கி ஒரு நாவலை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.]

கலப்பு

ஒரு பாப்பாத்தி நகத்தோடு
என் பறைநகம் மோதி
மனம் அதிர்ந்தது.
கோபத்தில் மோதி
கலந்தன கண்கள்.
பிறந்தது
ஒரு புது மின்னல்
ஜாதியின்
கோடை மேவிப் பொழிந்தது
கருவூர்ப் புயல்...

பிரதி

தெருவில் விழுந்து
நிலவின் ஒளியைத் துடைத்தது
மின்சார வெளிச்சம்!
உயரத் தனித்தது நிலா
வேட்கையில் தனித்தன
மனித முகங்கள்.
கேட்டு அழுது
கேட்டழுது
கண்ணாடியில் பிடித்து
கண்டுகளித்த நிலவில்
புரையோடும்
குழந்தைராமன் கருமை.
வாலிபத்தில் இவன் தனது
சீதாவைத் தொலைத்து விட்டுத்
தேடிய நிழல்.
அவதாரம் தான்,
இருந்தும் முகத்தில்
ஊனின் புரையோட்டம்
தனித்து
வேட்கையில் துணிந்து ஓர்
தாசியைத் தேடும் இம்
மனித முகத்தில்
நிலவின் புரையோட்டம்.
வீதி வெளிச்சத்தில்
நிலவை நோக்கி
நிலத்தில் விழுகின்றன
மனித நிழல்கள்.

கோத்ரம்

சூர்ய உவாச:
"ஒரு நூறு உதடுகள் விரித்து
என்னை ச
சிரித்துக் குடிக்க நினைக்கும்
தாமரைப்பூவே,
உன்
பிறவி ரகசியம் அறியேனோ?
உன் தந்தையின் வேர்த்தாடி
நிலம் தேடி
சகதியைப் புணர்ந்துறிஞ்சிப்
பிறந்தவள் நீ.

ஓ!
கண்ணற்று
முகமே வாயெனப்
பிளந்து
என் ஒளியைக்
குழாய் ஜலமாய்
குல ஹீனம் செய்யும்
ஜடமே!
உன் கபந்த விடாய்க்கு நான்
ஓவர்ஹெட் டாங்க் அல்ல."

பழைமை

உடலின் பசிபோய் விட்டது.
என் வாழ்வு தளர்கிறது.
விதிரேகையில் வெட்டு
ஏழரைச் சனி—
கடைக் கூறு.
உயிரை நாடுகிறேன்,
உயிரைப் பாடிய
வேதங்களை.
ஆத்மா
துவந்து வாதீதம்.
    துவந்துவம்: முரண்பாடு
    அதீதம்: அப்பால்.
    தளர்ச்சி,
தளர்ச்சி.
கண்களின்மீது
இருட்பாசி, தள்ளாடல்
    தத்
    த்வம்
    அஸி.
    ஆத்மா
நீ
துவந்துவாதீதி
சீ!
உடற்பசி தனித்தால்
பொய்ப்பசி.
உயிர்ப்பசி தனித்தது,
இதுவும் பொய்ப்பசி,
ஒரு பசிப் பொய்
போய்,
இது ஒரு புதுப்பொய்.
துவந்து வாய நம:
    உன்னை,
    முரண்பாடே,
    சரணடைகிறேன்.

அடிமனம்

முட்டித் ததும்பியென்ன?
மாலையில் பகல் வடிகிறது,
ஒளி ஒதுங்கி இரவாகிறது.
கதிர்
எங்கோ சொட்டி
விளைந்தன தாரகைகள்
பகலின் துளிகள்,
என்மன அகலிகையின்
நிறை வின்மை முடிவற்று
வாழ்வு கரவாகிறது.
இனி என்ன?
கௌதம உக்கிரத்திற்கு
ஒரு போலி,
போலிப் பரிதி,
ஒரு போலி வைகறை.
உதிக்கிறது எங்கும் ஒரு
திருட்டுத் தெளிவு,
இந்திர நிலவு,
பாதி தெளிந்து
ஆடைகளைந்து
வெளிர்கிறது மனவெளி,
ஒலியற்றுச் சிரித்து
மனம் பதைக்கும் புணர்ச்சிக்கு
தனித்து
வெறிச்சோடிய தெருவெங்கும்
அழுகி வடியும் விளக்கின்
வாழ்த் தொளி!

இது நிகழ்ந்த சமயம்
இடமற்ற
மனோவேளை.

Published by N. Mahaganapathy 47, Nallathambi Mudali Street, Madras-5. Printed by M. K. Swamy at Prem Press, 8, M. K. Amman Koil St., Madras-4. Edited by N. Krishnamoorthy No. 1, Devadi Street, Madras-4